

РЕШЕНИЕ

№ 4517

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5957** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е ново разглеждане на жалбата след решение на ВАС № 7051 от 10.06.2021г. по адм.дело № 2888/2024 г. с указания за мотиви и обсъждане на доказателствата и становищата на страните.

Производството е образувано по жалба на Х. А. М. М., гражданин на И., [дата на раждане] , чрез адвокат П. срещу заповед Рег. № 5401 ПАМ-194-05.10.2023г. на началника на ГПУ В., с която му е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ - на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 41, т.1 във вр. 44, ал.1 от ЗЧРБ.

Основните доводи на жалбоподателя е, че не е съобразено подаването на молба за закрила и това производство по закрила е възпрепятствано; с обжалваната заповед не е определен срок за доброволно връщане; недопустимо е да се издава заповед за връщане на лицето без да се провери дали няма да се наруши принципа за забрана за връщане. Иска се отмяна на заповедта претендират се разноски за безплатна адвокатска помощ съгласно Закона за адвокатурата

Ответникът по жалбата я оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлена. В писмени бележки излага подробни съображения за законосъобразност на заповедта, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение при претенция на жалбоподателя.

Прокурорът изразява становище да се отхвърли жалбата.

От фактическа страна:

С предложение, рег. № 5401р-19179-05.10.2023 г., изготвено от началник 01 ГОДГ при ГПУ – В. /л.15/ е предложено на началника на ГПУ – В. да наложи на чужденеца , Х. М. М., гражданин на И., [дата на раждане] с иракски паспорт, валиден до 04.02.2026г., принудителна административна мярка /ПАМ/ „Връщане до страната по произход – И.“, на осн. чл.39а, ал.1, т.2 и чл.41, т.1 от ЗЧРБ. В мотивите на предложението е посочено, че на 04.10.2023 г., около 04.10 часа на ГКПП В., Д. мост, е получен сигнал от РГО за две лица, отговарящи на профила на нелегални мигранти. Същите се придвижвали пеш от външната страна на оградното съоръжение на ГКПП около 300 метра преди зоната за гранични проверки в посока България – Румъния. Сочи се, че бил уведомен ОД ГПУ В.. След проведени съвместни мероприятия, били установени лицата – иракски граждани: А. С. С. Б., мъж, [дата на раждане] в И., гражданин на И., с иракски паспорт и жалбоподателя Х. А. М. М., [дата на раждане] в И., гражданин на И. с иракски паспорт.

С оспорената в настоящото производство заповед № 5401 ПАМ – 194-05.10.2023 г., издадена от началника на ГПУ В. /л.1/, на основание чл.39а, ал.1, т.2, чл.41, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ на Х. А. М. М. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната по произход – И.“, като на основание чл.60, ал.1 от АПК по същата е допуснато предварително изпълнение. Мотивите на заповедта препращат към предложението, рег. № 5401р-19179-05.10.2023 г., изготвено от началник 01 ГОДГ при ГПУ – В.. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 05.10.2023 г. в присъствието на преводач.

Съгласно молба към жалбата (л.10 по делото) на 13.10.2023г. жалбоподателят е подал молба до председателя на ДАБ на МС.

Правни изводи:

Няма спор по допустимостта, ВАС е върнал делото за разглеждане по същество.

Заповедта е издадена от компетентен орган - началника на ГПУ В., оправомощен със заповед № 4066з-1494/26.07.2023 г. на директора на РДГП Р. /л.18 по делото/, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, в предписаната от закона форма и съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК реквизити. В хода административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно на чл. 41, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ, заповед за връщане се издава, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В случая се установява, че към момента на задържането му, чуждият гражданин не е представил доказателства за легално влизане на територията на Република България. Следователно, щом е налице хипотезата на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ, компетентният административен орган по чл. 44 от същия закон действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основание за налагане на принудителната административна мярка. Той няма право на преценка нито относно необходимостта от налагане на принудителна административна мярка, нито относно вида ѝ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт - обстоятелството, че чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, което е сторено видно от представените по делото доказателства, в т. ч. горепосоченото предложение с информация за проверка по сигнал, от което е видно, че жалбоподателят е направил опит за нелегално преминаване границата на Република България.

Не са представени и доказателства, а и не са изложени твърдения, че към момента на издаване на заповедта на 05.10.2023г. чужденецът е имал подадена молба за международна закрила до ДАБ-МС. Данните са за по късно подадена молба за закрила, на 13.10.2023г. Подаването на молба за закрила и започнало производство за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут само по себе си, извън отчитането му като обстоятелство по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ релевантно за налагане на принудителна мярка (в случая към налагането на ПАМ не е започнало производство), не е абсолютна пречка за провеждане на производство по налагане на ПАМ и за законосъобразността на акта, който я налага. Такава пречка е само влязлото в сила решение за предоставяне на хуманитарен статут или статут на бежанец, по аргумент от чл.67, ал.2 от ЗУБ каквото обстоятелство по делото не е доказано.

Неоснователни са възраженията в жалбата за липса на преценка на сигурността в държавата по произход - И.. Преценката на обстоятелствата по чл. 4, ал. 3 ЗУБ, свързани с принципа "забрана за връщане", е гарантирана от нормата на чл. 67, ал. 1 ЗУБ, предвиждаща ПАМ, включително процесната, да не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение. В настоящия случай процесната заповед, с която е наложена ПАМ - "връщане до страна на произход", не ограничава възможността на лицето да упражни своите права по ЗУБ, а както е видно от приложенията към жалбата му жалбоподателят е подал молба за закрила. Въпросите относно положението в И. и доколко страната се явява сигурна по отношение на чужденеца, подлежат на обсъждане в производство по реда на ЗУБ, образувано по подадената молба за предоставяне на международна закрила.

От друга страна съгласно чл.44а, ал. 5 от ЗЧРБ, чужденец, на когото е наложена ПАМ „връщане“, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение. В настоящото съдебно производство не бяха направени изявления и не бяха ангажирани доказателства, сочещи застрашаване живота и свободата на жалбоподателя в И. и че той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение, поради което възраженията в тази посока са неоснователни. Ако има такива твърдения, то те са предмет на разглеждане и обсъждане в производството по ЗУБ по молбата на жалбоподателя, ако има такава.

По възражението за липса на срок за доброволно връщане в заповедта за налагане на ПАМ, каквото е изискването на чл.39б, ал.1 от ЗЧРБ съдът намира, че пропускането на този реквизит не е съществено нарушение, което да обуслови незаконосъобразността на заповедта. От една страна, тъй като се касае за ПАМ и при липсата на конкретно посочен срок, при евентуално влизане в сила на заповедта, би следвало да се приложи най-благоприятното положение за лицето - максимално предвидения в закона 30 дневен срок за доброволно напускане. Освен това по силата на чл. 9, § 1 от Директива 2013/32, кандидатите за международна закрила могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата по предоставяне на закрила, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III, като изрично е установено, че това право не е право на пребиваване. Според чл. 46, § 5 от същата директива, държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията, докато изтече срокът, в който те упражняват правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата.

Според постоянната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде

установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл.6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл.6, § 2-5 от същата изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело A., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело M., C-166/13, т.57. Следователно налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с правото на ЕС, като в случая не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

Освен това в случая е отменено допуснатото на основание чл.60, ал.1 от АПК предварително изпълнение на обжалваната заповед, което означава, че жалбата има своя суспензивен ефект до приключване на производството по обжалване на ПАМ по ЗЧРБ, дори и производството по ЗУБ да приключи по рано.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния и с процесуалния закон и в съответствие с целта му, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от горното, Административен съд София - град, 6-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. М. М., гражданин на И., [дата на раждане] срещу Заповед рег. № 5401 ПАМ-194-05.10.2023 г. на началника на ГПУ – В., с която му е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната по произход – И.“, на основание чл.39а, ал.1, т.2 и чл.41, т.1 от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14 – дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: